

fortsætte til den Tid, og saa, naar Tiden kommer, siger: „Vi kunde jo ikke fortsætte, vi havde ingen Penge.“ Den ærede Minister maa jo dog kjende den store Forskjel, der er paa, at et Flertal sætter Noget igennem og tager Ansvar paa sig til trods for Regjeringen, og saa dette, at Flertallet lader sig lede til at give Regjeringen en vis Tilslutning paa Grund af meget bestemte Udtalelser fra Regjeringens Side. Naar Stillingen i et finansielt Anliggende er saaledes, at blot 3 Medlemmer af Finantsudvalget, der fornemmelig repræsenterede de paagjældende Egne — det var det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), det ærede Medlem for Holslebros (S. Madsen) og mig, det forsinkte ærede Medlem paa Grund af sin Stilling til Jernbanelovene, vi Andre af Hensyn til, at vore Valgkredse berørte disse Egne — kunde drage omtrent Halvdelen af Thinget med sig mod Regjeringen i et Anliggende af den Bestaafenhed, hvor man ellers pleier i konstitutionelle Hensyn at følge Regjeringen, maa den ærede Minister deraf kunne slutte, at der maatte i Thinget have været et levende Ønske om at fortsætte den 1ste Juli 1871, og det gaar da ikke an at lægge Ansvar, over paa det Flertal, som netop ved Regjeringens bestemte Udtalelse om, at Alt skulde nok blive klappet og klart, lod sig bevæge til at følge Regjeringen og tro, at der endnu var god Tid. Den ærede Minister sagde, at Enhver maatte kunne sige sig selv, at der var vigtige finansielle Grunde til Stede for deres Optraeden. Nei, der var Beregningsgrunde til Stede, det nytter ikke, at man søger at komme bort derfra. Der laa den Bagtanke hos Regjeringen, at den vilde have en Indkomstskat, inden den gik ind paa at bygge de vestjydske Baner, og at den vilde sætte Thinget i den konstitutionelle Klemme, at det skulde blive nødt til at give efter med Hensyn til Skatten, fordi der var saa Mange i Thinget, det vare interesserede i at faae disse Jernbaner. Det var det, der laa bag ved, og vi forstode det godt, vi ere ikke saa forsynede. Det var Paastanden fra Regjeringens Side om at sætte visse Ting sammen, som ikke hørte sammen, som laa bag ved, og jeg vil sige, at der hele Tiden har været en vis Trevenhed fra Regjeringens Side med Hensyn til, at faae dette Foretagende fremmet. Jeg siger, at det ved denne Leilighed har vist sig, at, skjøndt Danmark er et lille Land, ligger Bestjylland dog temmelig langt fra Kjøbenhavn. Der ligger Regjeringens store Ansvar, og naar den ærede Minister fortæller os, hvor mageløs virksom man har været med at afflutte denne Kontrakt — en meget mangelfuld Kontrakt — i August Maaned (Stemmer: Oktober!), ja, og i Oktober 1872 omtrent fem Tjeringaar efter, at Arbeidet skulde vore begyndt, er det et Vidnesbyrd om, hvorledes man har gjenmænt den Sag; Loven blev til i 1868; den fornuftige Tanke var natur-

ligvis, at Materiale, Personel og Arbeidskraft vilde være tilstede, saa at man i mange Henseender kunde have gjort det vedkommende Entrepreneur langt lettere, som saa flink havde tilendebragt Bendskjævel- og Silkeborgbanen. Men saa lagde man tværtimod dette ugudelige Mellemrum imellem. Da Loven var færdig 1868, maatte Regjeringen have truffet sine Forberedelser saa tidlig, at alle Besigtigelses og Overveielser — ogsaa Kjøbsing Amtsrads, skjøndt det kan være, at det kom noget bag efter — kunde være saaledes behandlet, at det i 1870 kunde være klappet og klart, saa at man blot ventede paa Sanktion paa den første Bevilling, for at Arbeidet kunde begynde. Nu roser man sig af, at et Kontraktudkast var færdigt i Mai 1872, som i alle væsentlige Punkter er affrevet efter andre Kontrakter, som alle andre stikkelige Mennesker kunde paa nogle Tal nær have færdig paa en Time! Nei, naar Besigtigelseserne, Overveielserne og Rindierne vare færdige i god Tid, saa var der blot nogle Tal at føie til Kontraktudkastet, saa dertil havde man ikke behøvet at anvende et Aarstid. Regjeringen kan i dette Stykke ikke komme fra, at den har handlet meget kjøligt og langsomt lige over for et overordentlig vigtigt Samsundsanliggende. Det er min Overbevisning, at det aldrig vilde være blevet, om jeg maa sige, taalt, dersom dette Forhold havde ligget, ja f. Ex. denne By noget nærmere. Komme vi dernæst til det næste Stadium, siger den ærede Minister, at Regjeringen har skaffet paalidelige Entreprenører — og der imod er der ikke Noget at indvende — som havde indgaaet deres Forpligtelser, og saa var den færdig, saa var Regjeringens Forhold klappet og klart. Det er en mærkelig Opfattelse af Regjeringens Ansvar, at den blot har at afflutte Kontrakterne, og saa er den færdig. Hvad har vi da Kontrollen til? Skulde Kontrakterne ikke indeholde saadanne Bestemmelser, at vi kunne have Haand i Hante med Entreprenørerne under hele Arbeidet, saa maa Kontrakterne være overordentlig slet skrevne, skjøndt Regjeringen har brugt Tiden til Mai 1872 med at gjøre dem færdige, ja saa slet, at der ikke er et eneste Punkt, hvorpaa man havde Haand i Hante med Entreprenørerne, men at de kunne dandse op, som de ville, indtil de behage at aflevere Arbeidet. Det tror jeg ikke kan være Tilfældet; saa slette Kontrakter har Regjeringen ikke lavet; der maa være Bestemmelser i denne Kontrakt, som give Ministeriet baade Ret og Ansvar, men jeg skal indrømme, at det er næsten blevet Mode her, at de Folk, med hvilke Regjeringen kontraherer i store og vigtige Sager, omtrent forud vide, at de, i Stedet for Angribere i Regjeringen saa godt som altid have Undskyldere og Forsvarere, det gælder ikke blot den ærede Indenrigsminister, men hans ærede Kollega, som sidder der (Marineministeren), skal tænke paa noget Lignende. Hvordan gaar det ikke med Maskinerne til Marineministeriets Skibe?